

The Young Gods, later

Sietek. Pedig akár ráérősen is császkálhatnék.

Csak ide megyek, egyköpésnyire.

Az Arany Jánosba.

Mármint az Arany János utcába.

Somolygok egy halványat.

Biztos, hogy az ott lakók közül már rég meghalt az utolsó perszóna is, aki tudta, kiről is nevezték el az utcáját, amelyben éldöglődik.

Veszek valami lehetetlen nevű gyorskaját egy szintúgy lehetetlen fantázianeveű kajakioszkban, és morogva örölni kezdem a fogaimmal.

Már rég hozzászoktam, hogy minden, amit valaha ismertem, a felismerhetetlenségig módosult.

Az „Arany János” is.

Közben mint mindenki, kikerülök egy vérben-vizeletben tocsogó, nyöszörgő-hörgő kétes figurát, éppen semmire sem gondolva.

Végül is ez a hagyomány.

Ha én fetrengenék ugyanígy, engem is szintúgy kerülgetnének, míg nem jönne – ha jönne – az eltakarítóbrigád.

Üres tudat.

Ez kell.

Az agytekervényeim helyét immár rég szeszélyesen összesodort ragasztószalag-kilométerek töltik ki.

Ismét somolygok.

Rágcsálva az olajban és csípős öntetekben tocsogó vegyszeres szart.

Közben a szemközti irányban eldübörög egy rózsaszínre mázolt irdatlan pop-art tank, Hupikék Törpikéket és szexin pózoló, kivégzendő ellenségeket szállítva a fedélzetén.

Elnevetem magam.

Most épp ki is az ügyeletes ellenség? Fogalmam sincs, nyugtázom fel-szabadultan.

Talán még csilingelő kacagásra is képes lennék, mint egy infantilis, maskulinvariáns plasztiksellő.

Maga a kérdéses utca nem sokban különbözik az enyémtől.

Egyformán otthonosan viszolyogtató és szorongáskeltő mindkettő.

Egy úgazdagok emelte giccsház videokamerájának szenvedélyesen vonzó, fluoreszkáló bigyját nyomogatom.

Ez a Hóféherke háza.

Netán a Csipkerózsikáé?

Dunsztom sincs, sosem volt erős oldalam a Grimm-mesék tömege.

S végül is lényegtelen.

U-Vox, a féldenevér haverom már biztos megérkezett a drogdíler szipirtyóhoz, aki már sok-sok évszázada képtelen volt megszúrni az ujját a rusztikus orsóján.

Már ha egyáltalán tudta, mi is az és mire is való.

Ronda, mint a bűn, és vigyortabikat árul kilószámra, amiktől szétperzselődik a szürkeállomány.

Már aki rendelkezik vele.

Azt sutyorogják róla, fekete mágiában utazik.

Bugyután berregve kinyílik a kapu, és belépek a giccsmese-voodoobarlangjába.

U-Vox fogad a hallban egy jajvörös, márványutánzatú ógörög torzó előtt, keresztbe font karokkal és kicsattanó magabiztossággal.

A vénasszony sokszorosan megcsonkított teteme hever szertesét szórva a perzsaszőnyegen.

Olyan érzésem támad, mintha valami társasjátékba csöppentem volna anélkül, hogy bárki megkérdezte volna, akarom-e.

– Mi ez a szar, te nyomorult?

U-Vox felvihog.

– Tulajdonképpen semmi. Csak ráuntam. Mindenre. Rá is, rád is, magamra is, bárki másra is. Tudtam, hogyan lehet vele végezni. Bozótvágó késsel egyetlen mozdulattal le kell metszeni a fejét, majd varázsigét mormolva ki kell csupálni a szívét. Azért persze földugtam neki az orsóját is. A gyomráig, hehe.

– Ugye engem is kinyírsz? – szólok két falat közt.

Dundi denevérhaverom amőbaszemei részre szűkülnek.

– Nem. Mára ennyi elég volt.

– Aha. – Vállat vonok. Rég feladtam. Még születésem előtt. Bármit. Hogy bármit, bárhogy is megértsek. Hogy bármi értelmesben részt vegyek. Már rég, nagyon rég csak a szuperragasztó és a belém dobozolt áramkörszendvicsek tartanak egyben.

U-Voxra pillantok.

– Kérsz egy harapást? Csípős öntettel kértem és zöldsalátával.

– Ne szórakozz velem. Ki akarom élvezni a mai estét. Veled. Na, ne képzeld be magad, csakis azért, mert senki más nincs kéznél. Tegnap életemben először láttam az aggastyán apámat meztelenül. Borzasztóan szégyenlős. Amióta csak az eszemet tudom, mindig vigyázott, hogy ne lás-sam, ha nem muszáj, még gatyában sem. De tegnap rosszul lett a kádban. Nos... nemcsak hogy nem akarom megérni a korát, túlélni sem akarom. Már biztos, hogy nem lesz gyerekem. Ahogy immár neked sem. Nem aka-rom megélni a holnapot sem. Ahogy nagyon te sem. Ismerlek, bunkó.

– Anyád bunkó.

– Mit akarsz azzal a vén szemétládával?

– Semmit. Éppen semmit. De... te bármikor átrepülhetsz az üveghe-gyeken túra. Úgy módosultál. Amiért kimondhatatlanul irigyellek.

U-Vox leroskad az egyik bőrfotelbe. Arca mint az összegyűrt nyomta-tópapír.

– Nincs ott semmi, csótányom. Semmi. Érted? Éppen semmi.

Bekapcsol valami lehetetlen hangulatvilágítást, és felém nyújt egy ra-kás színes bogyót.

– Először is lőjük szét a maradék agyunkat. Hoztam ezt-azt. Csúcs lesz, meglátod.

Bevesz egy félmarékka. Aztán felém nyújtja a szintetikus álomherken-tyüket. A Bauhaus feliratos trikóm alá nyúl, és tapogatni kezd.

Félig kisuhanok magamból, úgy érezve, csak egy egészen távolról is-merős állétű bábuval történik mindez.

U-Vox dörmögve próbál duruzsolni, már ahogy a szétcsúszott szemé-lyiségéből képes bármi hasonlóra.

– Te anorexiás, én túlsúlyos. Kiváló.

Kiborítja a zsákja tartalmát. Épp minden akad köztük. Lesegíti ró-lam a trikót. Ő már félmeztelen. Vadászkéssel belevág a mellkasomba, és rátapasztva az ajkait, szürcsölni-nyeldesni kezdi a hemoglobindúsan szí-várgó sebből a rég agyonvegyszerezett, módosított akármit, amire azt is ráfoghatjuk, hogy a vérem. Aztán magát kezdi szabadalni. Ujjbegyeinkkel egymás sebeiben kotorászva egymásra firkálunk olyasmiket, hogy öröm, élvezet, bűn, halál stb. Leccsatolja a nadrágszíját, és a nyakamon átdobva magához húz. Aztán eltol. Kitalálom a gondolatát. A motyójából előhalá-szok és felccsatolok az ágyékomra a nadrágomon keresztül egy fekete, recés műhímtagot. „Ezt már csak a begerjedt kétségbeesés hajtja... már ha egy-általán tudja, épp melyik bolygón fetreng”, gondolom. Aztán a vállába ha-rapok, és vadászkésével átvágom a torkát.

A bőséges vértócsából, amit arccal a perzsaszőnyegre vágódva magából kibocsát, a falra firkálom:

ITT VOLTUNK.

TALÁN.

Észreveszem, hogy izzó hologramkarika világít a fejcském körül, akár egy cyberszentnek.

„Lám, lám. Az utak kifürkészhetetlenek.”

Aztán jobban megnézem a denevérszárnyait, és felvihogva konstátálom: le- és felcsatolhatóak.

Felmászok a kivénhedt, züllött mesealak toronyszobájába, és közben magamban morfondírozok:

„Sehol semmi... Olyan nincs. Az üveghegyeken túl is lennie kell valamiféle világoknak. Ez a kretén úgyis spirituálisan vak volt bármi hasonlóra.”

A toronyszoba annyira piszkos és elhanyagolt, mintha évszázadok óta nem lépte volna át senki a küszöbét. Megpróbálok felfeszíteni egy kincsesládát, végül sikerül is, de... hátrahőkölök valami alattomosan, a gerincemen felkésző borzalomtól.

Ahogy jobban körülmélelem a szobát, látom, az ablakok bedeszkázva, a szellőzőnyílásokon szögesdrót feszül, olyan, amilyeneket a lezárt marhahajókban láttam valamelyik rossz emlékű előző életemben.

Üres tudat, üres tudat, mantrázom, míg nem leszek ismét pofozható.

Megsimítom a frissen zsákmányolt szárnyaimat:

„Repüljetek sebesebben mint a gondolat!”

Gondtalanul, gondolattalanul lesétálok, vissza a földszinti hallba, felnyalábolom a Bauhaus feliratú trikómat, majd egykedvű mosollyal kilépek a fojtott levegőjű Arany János utcába. A semmibe.